

Будиночок під кущиком

У лісі на галявині під зеленим кущем сховався маленький затишний будиночок із розмальованими віконцями й різьбленим ганком. Тут жили тітонька Зайчиха зі своїм синочком Косяю.

Зайченятко було зовсім ще маленьким. Воно нагадувало пухнастий сіренький клубочок із настовбурченими вушками. У малюка були величезні розкосі очі, і тому мама ласкаво називала його Косяю. Зайчик мріяв швидше вирости, щоб стати в усьому схожим на свою мудру й добру матусю.

Але поки що він мав багато чого навчитися. Для цього слід було старанно виконувати все, що просила мама. Коли тітонька Зайчиха десь ішла у справах, то завжди говорила Косі:

— Нікуди, синку, сам не ходи. Ліс великий, у ньому можна заблукати. До того ж, тут надто небезпечно, а ти ще не вмієш швидко бігати й не знаєш багатьох заячих секретів. Будь слухняним, малюче!

Кося слухався маму й терпляче чекав її повернення. Одного разу зайченятко склало пісеньку:

*Під кущиком мій дім,
Мені чудово в нім!*

Але добре йому зовсім не було. Надто вже нудно кожного дня, чекаючи на матусю, сидіти біля віконця й спостерігати за тим, що відбувається біля будиночка. А в лісі ж стільки цікавого!

Спочатку Кося тихенько прочинив віконце і висунув назовні свої довгі вушка, щоб краще чути, про що говорить ліс. Потім показався його носик, який тонко вловлює запахи трав і квітів, а за мить із вікна вже визирала кумедна заяча мордочка, з цікавістю розглядаючи все навколо.

Перед Косею пурхали барвисті метелики, привітно помахуючи крильцями. Тихо дзижчали бджілки, перелітаючи з квіточки на квіточку. Смарагдова трава вабила прохолодою. А на небі світило таке яскраве сонечко!

«Як гарно! Нічого ж не відбудеться, якщо я трішечки погуляю на галявинці», — подумав Кося й рішуче стрибнув у високу траву.

У лісі

Яке все навколо цікаве! Увагу зайченятка привернуло величезне старе дерево, яке поскрипувало на вітрі й приховувало так багато загадкового. Кося обійшов дерево, заглянув у дупло, та, нікого не знайшовши, вирушив далі. На порослому мохом теплому камені грілася, згорнувшись клубочком, сіра змія. Зайченя проскочило повз неї і попрямувало до блакитної стрічки. Це був лісовий струмочок, який, звиваючись і поблискуючи на сонці, весело собі десь біг. Кося так осмілів, що спочатку навіть хотів розбігтися й перестрибнути його, але потім передумав, бо побоявся впасти в прохолодну воду. Адже плавати він не вмів!

Зайчик повернув назад і незабаром побачив невелику гірку, навколо якої метушилися незліченні крихітні чорні трудівники. Кося нахилився, щоб уважніше розглянути мурашиний будинок і його мешканців.

«Оце так! — здивувався він. — В одному будиночку живе так багато друзів! Можна разом грати, а не сидіти, як я, одному, й дивитися у вікно».

Кося так розмріявся, що й не помітив, як кілька мурашок побігли по його лапках, а одна, найпрудкіша, устигла навіть піднятися на вушко. Це було лоскотно, і зайченя, пирхаючи і сміючись до сліз, почало обтрушувати свої лапки від надокучливих комах.

— Йой-ой-ой! — обурювався Кося. — Ви чого так лоскочаєте, комашки?

Спритна мураха, яка звалилася із заячого вуха на землю, звелася на ніжки й ображено сказала:

— По-перше, не лоскочаєте, а лоскочете. По-друге, ніякі ми не комашки. Не бачиш — ми працюємо. Ходять тут усілякі нероби та ще й дразняться!

Кося, у свою чергу, теж образився, хоча він і не розумів, що означає «нероби», але здогадався: напевно, щось не дуже гарне.

«Ну й хай собі, не потрібні мені такі друзі», — подумав він і вирішив швидше повертатися додому. Аж раптом зайченя зрозуміло, що заблукало.

